

Scenă din *Cântecul balenei abandonate*
de Yves Lebeau.

Cântecul balenei abandonate

— extrase —

Mama revine în scenă.

MEZINUL: Măicuță dragă!

MAMA: Fiu nedemn ce ești!

MEZINUL: Alergi ca un iepure, văd...

MAMA: Păi, ce credeai?

MEZINUL: Bătrâna noastră casă... Tot în picioare și ea... Ce-au mai crescut copacii! Bine mai e să te întorci acasă!... Și totodată derutant oarecum. Hm, mirosul ăsta de jilav, de mlaștină... Când îmi aduc aminte ce-am putut să dârdâi în căsoiul ăsta... În fiecare dimineață mă strecuram în patul tău să mă încălzesc, Surioară...

MAMA: O pramatie ca tine! Nici nu mă miră. Ce-ți mai face nevasta?

MEZINUL: Care dintre ele? *Mezinul râde... , dar fără să stârnească vreun ecou. Face câțiva pași pe alee, privind când iarba, când fațada casei.* Cât să fie de când am fost aici ultima oară?

FIICA: Trei ani.

MEZINUL: Ei, taci!

FIUL c.c.I MARE: Asta e, frățioare!

MEZINUL: Da' lugubre mai sunt ferestrele alea astupate! Hai să le deschidem, să deschidem toată casa, iute! Ah, de-abia aștept să-mi revăd odaia!

FIICA: Spune-i, mamă, că-i închis.

MAMA: E închis-închis!

MEZINUL: Tuful s-a sfârâmat pe alocuri...

MAMA: Piatră moale, ce vrei! Taică-tu a tot reparat cât a putut și el... Da' ce-mi spune soru-ta, n-ai venit la înmormântarea lui?

MEZINUL: Cum, n-ai primit telegrama? ...

MAMA: Ce telegramă? de la tine?

MEZINUL: ... De condoleanțe, da.

MAMA: *(Se apleacă peste bagajele mezinului)* Țasta ți-e magnetofonul? *(Apasă pe un buton. Un țipăt straniu umple grădina.)*

MAMA: Ce-i asta?

MEZINUL: E cântecul unei balene abandonate, mamă.

MAMA: De cine?

MEZINUL: Nu știu, că n-am întrebat-o.

MAMA: *(aparte)* Sper că ai să-mi dai să ascult și altceva decât balene?

MEZINUL: Nici o grijă...

MAMA: N-ai uitat?

MEZINUL: Cum să uit, mamă?

MAMA: Slavă Domnului! *(Magnetofonul este oprit.)* Pe scurt, taică-tu s-a dus, sărmanul. Și, nu știu dacă ești la curent, acum mă DUC și eu.

FIICA: Este la curent, mamă, este.

FIUL cel MARE: Chiar a propus să te însoțească.

MEZINUL: Care va să zică, părăsești corabia? Tu, care erai așa mândră de ea! Nu-ți mai place aici?

MAMA: Ba da, numai că se pare că „decad“, băiete...

FIUL cel MARE: Mamă, ce vorbă-i asta?

MAMA: Și încă vertiginos. Judecând după graba cu care ați organizat operația de „salvare“!

FIICA: Dar cine vorbește aici de salvare, mamă dragă?

MEZINUL: Eu unul, în nici un caz!

FIICA: Nu, că-i culmea! Toate se desfășurau normal și a fost destul ca dumnealui să debarce...

MAMA: Fără ceartă! Nu turnați apă caldută pe bucuria mea, copii! Fără ceartă! Luați-mă cu blândețe, dacă vreți s-o scoateți la capăt cu mine. Nu vindeți pielea ursului înainte de...

FIICA: Doamne, mamă, ai și tu niște expresii! ...

MAMA: Te deranjează expresiile mele?

FIICA: Preferi să putrezești aici? N-ai decât să rămâi dacă...

MAMA: Dacă ce?

FIICA: Dacă zici că așa te simți tu fericită!

MAMA: Fetița mamei nefericită! Care se văicărește, se ceartă și de văzut nu vede nimic! Uitați-vă și voi, băieți, cum începe sora voastră să-mi semene la bătrânețe! *(Mama trece de la unul la altul. Îi atinge cu degetele,*

îi privește, îi grupează, de parcă ar vrea să-i cuprindă în brațe pe toți deodată.) Cei trei copii ai mei! Mititeii mamei mari! Vă am pe toți în fața mea... și nu știu la care să mă uit mai întâi... Privirile mă poartă nesățioase de la tine la tine, la tine... De la el la ea, de la ea la el... Trăiesc o clipă de adevărată încântare...

FIUL cel MARE: Și eu la fel, mamă, și noi...

FIICA: Și noi, da, și eu, și ei...

MEZINUL: Și noi suntem încântați, mamă.

MAMA: ... Așa că ce-aș mai putea adăuga într-o apărare a mea? Nu înțeleg însă de ce păreți atât de îndepărtați! Parcă nici nu v-ați aminti unul de altul. Ca și cum ați fi uitat că toți ați trecut pe-aici... *(Își arată pânțelele)*. Nimic altceva nu are importanță decât că v-ați rostogolit toți trei în brațele mele ca un singur corp, perfect egali între voi, mustind de viață... Să te duci, Prâslea, cu mașinăriile și balenele alea ale tale și s-o spui tuturor. În cele patru colțuri ale lumii...

MEZINUL: Ce să spun?

MAMA: Că sunt mama voastră.

MEZINUL: S-a făcut, mamă, promit! *(Râsete)*.

MAMA: Oh, să tăcem, să nu mai spunem nimic... Sau atunci să ne spunem totul... Unii despre alții. Unii altora. Este o zi, după părerea mea, de făcut jurăminte, copii! Uite, vă ating/ și parcă un fior mă străbate/Mă luminez toată/Voi sunteți avutul meu/ Iar eu, al vostru. Singură n-aș fi decât o gloabă, o gloabă bătrână sau mai bine spus: nimic! Privirile voastre! Întreita mea privire! Acea a Fiicei: maniacă.

FIICA: Ce drăguț! Mersi.

MAMA: A Fiului cel Mare: scrupuloasă. A ta, Prâslea mamei: goală. *(Mama se desprinde brusc de ei, îndepărtându-se)*. Și ACUM, SPUNEȚI, CINE MĂ VREA? Ați vorbit desigur între voi la telefon. „Și cu mama, ce facem?” Este o problemă care se ridică adesea între niște copii buni, între niște frați și surori cu suflet, așa cum știu că sunteți, că de asta ați și venit. Așadar, CINE MĂ IA? Puneți-vă de acord între voi. N-ar fi cuviincios să vă ciondăniți în prezența mea. Pe de altă parte, nici eu n-am cum să merg la toți trei deodată. Iar la fiecare pe rând ar fi cam obositor la vârsta mea. Și știți bine că nu-mi place să fiu luată la repezeală. *(Mama se află în centrul grupului, mascată de cei doi fii mai mari decât ea cu un cap.)* VĂ ASCULT! *(Tăcere)*. Ce, încă n-ați ajuns la o înțelegere? Sau poate nici nu-i nevoie? MĂ IEI TU, FATA MEA? Cere-mă! Chiar dacă ei se opun, tot eu hotărâsc în cele din urmă.

FIICA: Mamă...

MAMA: Sunt mama ta.

FIICA: Și?

MAMA: Și nimic. Tocmai: MAMA – E MAMA.

FIICA: Depinde totuși de genul...

MAMA: Nu există decât un singur gen de mamă, prostuț!

FIICA: ...de relația pe care o ai cu ea!

MAMA: MAMA – TA!

FIICA: Nu neapărat!

MAMA: Neapărat. A fost scris. Chiar tu însuși ai fost scrisă – tu, da – în ziua când te-am azvârlit pe lume. MAMA – E MAMA, CE DUMNEZEU! Nu-i nici un secret în asta. Iar tu nu te apuca să faci pe grozava atribuindu-ți ce știu eu ce libertăți închipuite. FIICA ÎȘI VREA MAMA: Asta e! Altminteri i-ai speria pe frații tăi și chiar pe tine însăși... „Cum așa? Puțin îi pasă de maică-sa? Vai de mine!” N-ai mai fi pe calea cea dreaptă, fetiço. Iar lumea s-ar răzbuna mai curând sau mai târziu. Sora voastră își cumpănește răspunsul, băieți. Inima ei se supune cu greu anumitor legi. Dar, în cele din urmă, tot acolo va ajunge.

FIICA: Unde adică să ajung?

MAMA: Păi LA MINE, unde? După ce însă vei învăța să mă meriți. Prâslea!

MEZINUL: Da, mamă.

MAMA: Tu mă vrei?

MEZINUL: Te iubesc, mamă.

MAMA: Asta-i deja enorm, băiete! Mă răpești, care vasăzică?

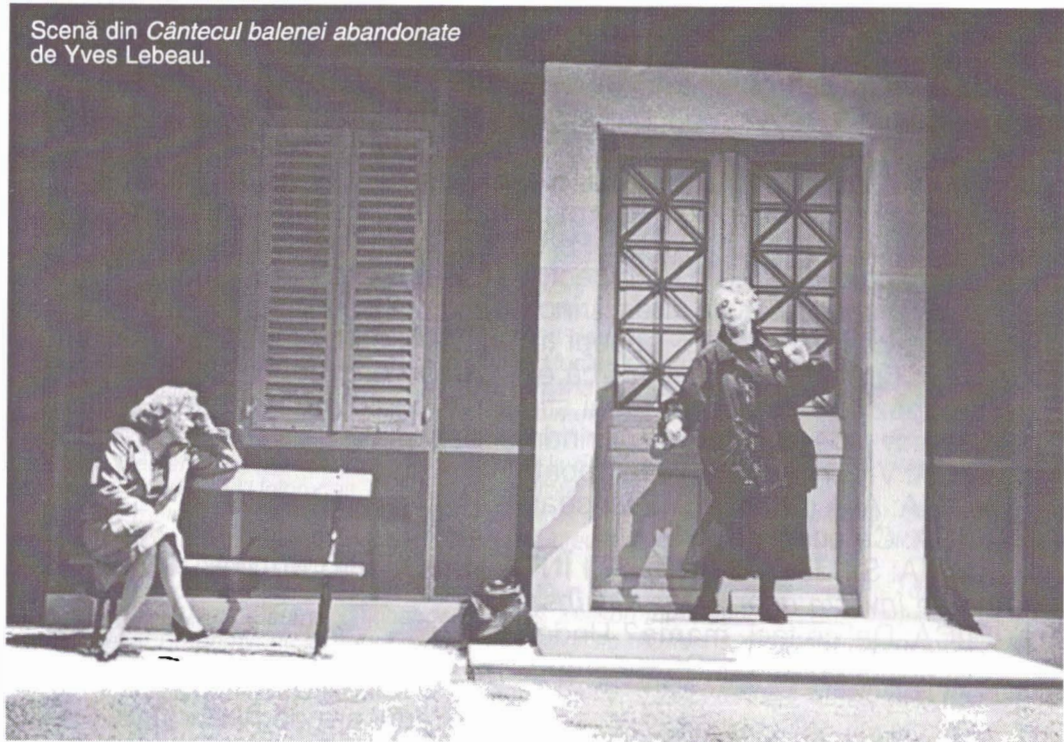
MEZINUL: În Australia?

MAMA: Hm, da! De îmbrăcat, măcar, se îmbracă ăia, în insula ta, ca pe la noi pe-aici? Și tu, dragule, primul meu născut, tu ce spui?

FIUL cel MARE: În ultimele luni n-am precupețit, știi doar, să-ți fiu de ajutor...

MAMA: Ce-i drept, sunt ani de când nu l-am mai văzut venind atât de des!

Scenă din *Cântecul balenei abandonate*
de Yves Lebeau.

FIUL cel MARE: Și la fel va fi cât vei trăi. Pentru tine, măicuță iubită, voi fi pe veci ceea ce sunt: un Fiu. Astăzi însă locul tău este deja reținut.

MAMA: Buun!

FIUL cel MARE: Ești așteptată.

MAMA: Unde?

FIUL cel MARE: Cum unde? Acolo...

MAMA: Eu nu vorbeam despre „acolo“, fiule, ci despre mine.

FIUL cel MARE: Dar e același lucru de azi înainte, gândește-te, mamă...

MAMA: Asta și vreau, nu se vede?

FIUL cel MARE: Și nu te mai juca cu vorbele, situația e gravă.

MAMA: Uite, aici suntem de acord, asta-mi spuneam și eu!

FIUL cel MARE: Dacă era respectat orarul, acum ai fi fost deja în apartamentul ăla...

MAMA: Până la orar aș fi mulțumită ca barem eu să fiu respectată. CINE MĂ VREA? CINE MĂ IA? ... SAU MĂ REFUZĂ? Pe timpuri, după terminarea muncilor și strânsul recoltei, gospodarii nu duceau chiar de îndată calul la abator. Îl lăsau o vreme să pască liniștit pe pajiște, așa ca un fel de decor. Pentru ca, peste ani, ăia micii să-și aducă aminte de el împreună cu alte imagini ale casei părintești. O bătrână are și ea ceva decorativ. Distractiv chiar, la o adică. Mai ales dacă te gândești la sentimentul de singurătate pe care toți îl încercăm în anumite seri...

FIICA: Depinde...

MAMA: De ce?

FIICA: ... de genul...

MAMA: Iar începi cu genul?

FIICA: ... de viață pe care l-ai dus!

MAMA: Tu ești chiar atât de anturată, fata mea? E de datoria ta să pretinzi să-ți fiu restituită... până și de către biroul obiectelor pierdute. Insistă nițel! Doar îți aparțin. Cere-ți dreptul! „O vreau pe Mama mea!“ Dacă o spui cu sufletul curat, nimeni nu va îndrăzni să mă refuze ție! De altfel ce să mai mergem până acolo? Acum, pe loc, că suntem numai între noi și nu ne știe nimeni, uite, mă dăruie ție! Pe viață și pe moarte! A mea, a ta! Alături de tine nu voi mai fi decât un obiect, o masă, un scaun. O mamă aparține fiicei sale în mod atât de firesc, încât în două secunde se și integrează mobilierului casei. FIRESC, pricepi tu? MAMA: este LOTUL fiicei. Cum voi fi mereu în umbra ta, ai să și uiți că exist. Chiar de m-ai da departe de tine, într-un depozit de mobile sau mai știu eu unde, tot m-ai purta neîncetat în minte. Ia-mă repede, fata mea, prinde ocazia înainte să mă fure careva.

FIICA: Vreunul dintre fiii tăi, poate? ...

MAMA: Așa o ocazie, îți dai seama? N-o pierde!

FIICA: Ce ocazie?

MAMA: SĂ-ȚI DOBÂNDEȘTI ÎNTR-UN TÂRZIU MAMA... PE NIMICA!
(Mama se învâрте ușor în jurul ei însăși...)

FIICA: Da' ce faci, mamă? Unde te duci?

MAMA: În pădurice. Să mă urinez pe unanimitatea asta a voastră! ...

Traducere de Paola BENTZ-FAUCI